

[Gert Petersen.]

det ikke, men jeg kunne næsten have lyst til at sige: prøv dog. Prøv bare og se, hvad der kommer ud af det. Se, hvad der sker, hvis man lovgiver lige nøjagtig på tværs af, hvad 1½ million danske arbejdere og tjenestemænd finder rimeligt. Og for resten, så burde statsministeren selv vide noget om, hvad der sker, hvis man lovgiver helt på tværs af, hvad en stor befolkningsgruppe anser for rimeligt. Statsministeren hører dog til partiet venstre, og vi skal da ikke mere end godt og vel en halv snes år tilbage for at studere, hvordan landbrugets organisationer med støtte fra partiet venstre reagerede på folketingsbeslutninger, som bød dem imod.

Nu vel, vi skal ikke græde over spildt mælk, det gjorde man jo dengang. Nu er venstre i stedet kommet med statsministeren i spidsen og vil redde gamle Danmark på en ny og original måde. Eller hvad og hvem er det, venstre vil redde? Ja, arbejdsgiverne skal i hvert fald have deres. Jeg hørte hr. Hartwell i går i fjernsynet, og han var kritisk, men ikke helt afvisende over for det, der kaldes det centrale punkt i regeringens kriseplan, og det forstår man da så godt. Hvis jeg var arbejdsgiver og fik tilbud om, at staten ville overtage en del af mine lønforpligtelser, så ville jeg næppe heller være afvisende. Omkring 2.500 kr. årligt pr. arbejder, det er gode penge at spare. Dem kan man faktisk holde ferie for mange gange, og hvorfor sige nej til en grandios gave? Ja men arbejderne, funktionærerne og tjenestemændene får da også en gave. 1.000 kr. skattefrit af den rare finansminister. Men hvor får finansministeren pengene fra, han skal bruge omtrent 2 mia. kr., for at være så rar? Ja dem får han faktisk fra 80 eller 85 pct. af arbejderne, tjenestemændene og funktionærerne. Så husker man Storm P.s gamle tegning. Der sidder en lille sulten hund og logrer med halen under den rige mands spisebord. Og det bliver manden sur over, det kan han ikke lide at se på. Så tager han sin kniv, snitter halen af og giver den til hunden, så har den jo også fået noget at gumle på, og jo mere, man ser på den tegning, jo mere ligner den rige mand en finansminister i en venstre regering.

Oven i købet giver de 1.000 kr. om året, som lønmodtagerne skal bevilge hinanden, jo ikke, som påstået, fuld dækning for de

røvede dyrtidsportioner, når der er tale om lønmodtagere med små indkomster og tilsvarende relativt lave trækprocenter. Desuden holder de 1.000 kr., den rare finansminister vil forære folk for folks egne penge, kun ét år, og derefter vil de tre dyrtidsportioner efter alt at dømme være forsvundet i et stort sort hul i jorden. Den rene jammerlighed.

Men det bliver endnu jammerligere. For i disse for vort land så svære tider er det ikke bare arbejdsgiverne, der skal have gaver, nej, jordskatten skal ophæves for landbrugerne, formueskatten skal lettes for millionærerne, afgiften på salg af fast ejendom skal væk, og luften skal mildnes for husejerne og deres skatter.

Vi har da ikke noget imod, at man giver milde gaver, men de koster penge, og der er mange i dette samfund, som har brug for milde gaver. Hvorfor udvælger man netop disse kategorier: arbejdsgiverne, husejerne, millionærerne, landmændene? Hvorfor ikke støberiarbejderne, slagteriarbejderne eller de mange hundrede tusinder af andre arbejdere, som glider i det under ofte sundhedsfarlige forhold i et stadigt mere voldsomt arbejdsræs, og som belønnes med vilkår, hvor de nærmest må slå knude på sig selv for at få pengene til at passe, bl.a. fordi dyrtidsordningen, som den er, ikke er god nok — det er altså ikke nogen undskyldning, må jeg lige indskyde, for at gøre den endnu ringere.

Jeg har godt nok set, at statsministeren udnævner året 1973 til en slags rekordår for velstand. Jeg tror, der er delte meninger om det ude i befolkningen, og det skyldes ikke kværunterteri, det skyldes, at dette samfund stadig er klassedelt, at den såkaldte velstand er ulige fordelt, og at den er købt på bekostning af et fysisk og psykisk slid som aldrig før hos de mennesker, der arbejder i produktionen.

Men der skal altså uddeles gaver, så vidt jeg kan se af størrelsesordenen 3-4 mia. kr. Det er midler, der skal overføres fra en del af befolkningen til en anden, fra de dårligst stillede til de mere velbærgede.

Det bliver værre endnu. For så er der det fordækte kort, de såkaldte besparelser på ca. 3 mia. kr. Hvad de går ud på, har man ikke røbet endnu. Men der er nok ikke tale om at tage bare en 5-øre fra militærbudget-